

Ned under dynen

Når jeg står op om morgenen, går jeg straks i seng igen.

Jeg befinder mig bedst om aftenen, i det øjeblik jeg slukker lyset, trækker dynen over hovedet.

Endnu engang rejser jeg mig op, ser mig med en ubeskrivelig tilfredshed om i værelset, og så god nat, ned under dynen.

Hvad jeg duer til?

Til ingen ting eller til hvad som helst.

Det er en sjælden fermhed; mon den vil blive påskønnet i livet?

Gud ved, om de piger finde en plads, der søge kondition som eneste tjenestepige eller i mangel deraf som hvad som helst.

Fra Enten-Eller

Vinden og bjergene

Et suk fra afgrundens angst, så dybt, at vinden selv blev bange og tvivlede et øjeblik, om den turde bo i disse egne

Når man i en bjergegn hører vinden dag ud og dag ind urokkeligt, uforandret foredrage det samme tema, så fristes man måske til et øjeblik at abstrahere fra ufuldkommenheden, og da glæde sig over dette billede på den menneskelige friheds konsekvens og sikkerhed.

Man tænker måske ikke på, at der var et øjeblik, da den vind, der nu i mange år har haft sin bolig mellem disse bjerge, kom som ubekendt til disse egne, styrtede sig forvildet, meningsløst ind imellem kløfterne, ned i bjerghulerne, frembragte nu et hvin, som den næsten selv studsede over, nu et hult brøl, som den selv flygtede for, nu en klagetone, som den ikke selv vidste hvorfra den kom, nu et suk fra afgrundens angst, så dybt, at vinden selv blev bange og tvivlede et øjeblik, om den turde bo i disse egne, nu et lyrisk overgivent hopsasa, indtil den, efter at have lært sit instrument at kende, sammenarbejdede alt dette i den melodi, som den fra dag til dag uforandret foredrager.

Således farer individets mulighed vildt om i sin egen mulighed, opdager nu en, nu en anden.

Men individets mulighed vil ikke blot høres, den er ikke, som vejrets, blot henfarende, den er tillige gestaltende, derfor vil den på samme tid ses.

Enhver dets mulighed er derfor en lydende skygge.

Det skjulte individ tror ligeså lidt på de store larmende følelser, som på ondskabens snedige hvisken, ligeså lidt på glædens salige jubel, som på sorgens uendelige sukken; individet vil blot patetisk se og høre, men vel at mærke sig selv.

Dog vil det ikke virkeligt høre sig selv.

Det går ikke an.

I samme nu galer hanen, og tusmørkets skikkelser flygter bort, natstemmerne forstummer.

Vedbliver de, da er vi på et ganske andet gebet, hvor alt dette foregår under ansvars ængstende tilsyn, da er vi ved det dæmoniske.